

Beigti suņi

Aha... ienaidnieks ir redzeš lokā, būtu teicis vecais Bonds, un šoreiz nūdien ir, ko redzēt, bļin. Skinheda frizūra, zaļa ādas jaka, deviņcolligie martena zābaki. Stereotipisks jampampiņš; un vauviņa paklausīgi cilpo pakaļ. Pitbuls, šitbuls, bulšitterjers... žokļu pāris un četras kājas, bļin. Tā, mīž pie koka. *Tūlīt, puikiņ, tūlīt.*

Kāda izklaide – dzīvot pie parka. Es sameklēju zvēru savā optiskajā tēmēklī; varbūt tās ir tikai manas iedomas, bet izskatās, ka tas pēdējā laikā sācis niķoties, velk drusku pa labi. Tomēr Saimons ir pietiekami labs snaiperis, lai spētu apiet šo savas uzticamās tehnoloģijas – šīs vecās divdesmit otrā kalibra pneimatiskās šautenes – trūkumu. Es pievērsšos skinhedam, mērķēdams viņam sejā. Tad pabraukāju augšā lejā pa viņa augumu, augšā lejā, augšā lejā... *mierīgi, mazais... vēl tikai vienu reizīti...* neviens nekad šim ķēmam nav veltījis tik daudz uzmanības, tik daudz rūpju, tik daudz... jā, mīlestības, visā viņa mūžā. Ir lieliska sajūta apzināties, ka tev ir vara izraisīt tik lielas sāpes no savas paša priekšistabas. *Šauciet mani par neredzamo šnaiperi, mīš Maniņeniņa.*

Tomēr mans īstais mērķis ir pitbuls; es gribu panākt, lai tas uzbrūk savam saimniekam, gribu, lai šis aizkustinošās cilvēka un dzīvnieka attiecības tiek sadragātas, vienlaikus ar šā konkrētā cilvēka sēkliniekiem. Es ceru, ka šim šitbulam ir vairāk aknu nekā tam stulbajam rotveileram, kuru es sašāvu vakar. Es iemaucu lielajam nezvēram vaigā, un vai tas nožēlojamais mēsls uzbruka savam trulajam saimniekam treniņtērpā? Ne suņa, kā teiktu Vera un Aivijs «Kronēšanas ielā». Tas mēsls tikai sāka smīkstēt.

Mani saukā par Sirdzēju, esmu nabagu posts, stulbeņu apkāsējs. Šitas tiks tev – Fido vai Rokij, vai Rembo, vai Taison, vai vienalga, kā, dirsā, tavs sūdsmažzeņu saimnieks tevi dēvē. Šitas būs par visiem bērniem, kurus tu esi nokodis, par sejām, kuras esi sakropļojis, un

sūdiem, ko esi atstājis mūsu ielās. Bet visvairāk tas ir par to, ko tu esi sadīrīsis parkos, par sūdiem, kuri vienmēr gadās ceļā Saimona augumam, kad viņš Lotas Svētdienas amatieru līgas *Abbeyhill Athletic* komandas pussarga lomā, izklupienā metas izsist pretiniekam bumbu.

Tagad viņi ir blakus viens otram, cilvēks un zvērs. Es nospiežu gaili un atkāpjos soli atpakaļ.

Lieliski! Suns iekaucas un lec virsū skinhedam, ieķerdamies ar žokļiem tā pidera rokā. *Trāpīgs šāviens, Šaimon!* Paldieš par komplimentu, Šon.

– ŠEIN! ŠEIN! BĻIN, LOPS! NOSITĪŠU! ŠĒĒĒĒIN! – puisis kliež un sper sunim, bet viņa marteniši neko nevar šim nezvēram padarīt. Tas ir cieši iekrampējies, un šitā suga nemēdz laist vaļā; vienīgais, kas trulus piderus tiem piesaista, ir šo suņu negantums. Puiša mokas kļūst patiesi ārprātīgas, vispirms viņš cīnās, pēc tam mēģina palikt rāms, jo cīnīties ir pārāk sāpīgi; viņš pārmaiņus draud un lūdzas šai nežēlīgajai nāves mašīnai, bļin. Viens vecs piders pienāk tuvāk, grib palīdzēt, bet atkāpjas, kad suns pašķielē uz viņu un caur degunu ierūcas, kā sakot: «Tu esi nākamais.»

Es lielā ātrumā metos lejup pa kāpnēm ar alumīnija beisbola nūju rokā. Šo brīdi es biju gaidījis, šā brīža dēļ tas viss notiek. Vīrs – mednieks. Man mute kalst gaidās; Sirdzēja safari. *Tev te viena problēmiņa jāatrisina, Šaimon.* Gan es tikšu galā, Šon.

– PALĪGĀ! PALĪGĀ! – kviec skinheds. Viņš ir jaunāks, nekā man likās.

– Būs kārtībā, vecais. Esi mierīgs, – es viņam saku. Nebaidies, Saimons ir klāt.

Es zagšus pielavos sunim no aizmugures; es negribu, lai tas sūds atraujas un metas virsū man, kaut arī ir ļoti maza iespēja, ka tas varētu notikt. Asinis tek no rokas un suņa mutes, nosmērējot čaļa jaku. Viņš domā, ka es maukšu sunim ar nūju pa pauri, bet tas būtu tāpat kā sūtīt Rentonu vai Tupeni seksuāli apmierināt Lauru Makjūnu.

Nē, es uzmanīgi paceļu suņa kaklasiksnu un pabāzu nūjas rokturi zem tās. Es sāku nūju griezt... *Twist and shout...* Tomēr lops vēl turas. Skinheds nokrīt uz ceļiem, gandrīz jau gatavs zaudēt samaņu no sāpēm. Es tikai turpinu griezt un jūtu, kā suņa stingrie kakla muskuļi sāk padoties, sāk atslābt. Es tik griežu. *Let's twist again, like we did last summer.*

Suns caur degunu un sažņaugtajiem žokļiem izgrūž virkni pretīgu sēcienu, kamēr es to žņaudzu līdz nāvei. Pat nāves mokās un pēc tam, kad tas jau ir rāms kā lupatu maiss, žokļu tvēriens neatlaižas.. Es izņemu nūju no kaklasiksna un atlaužu ar to žokļus, lai atbrīvotu čaļa roku. Tagad jau ir ieradusies policija un es esmu aptinis puikas roku ar viņa jaku.

Skinheds dzied par mani slavas dziesmas policijai un ātrajai palīdzībai. Viņš ir sarūgtināts par Šeinu, viņš nevar saprast, kas pārvērtis viņa mīlo dzīvnieciņu, kas «pat mušai nedarot pāri» – tā tas piders tiešām pateica, laida pār lūpām šo derdzīgo klišeju – par ārprātīgu nezvēru. *Šitie var pārvērsties kuru katru brīdi.*

Kad viņš ir aizvests uz ātrās palīdzības mašīnu, jaunākais krukis pakrata galvu. – Baigi stulbi, bļin. Šitie ir īsti slepkavas. Der, ko truliķiem savu ego pumpēt, bet agri vai vēlū viņi nojūdzas.

Vecākais policists neuzbāzīgi apjautājas, kāpēc man vajadzīga beisbola nūja, un es viņam saku, ka mājas drošībai, jo šajā rajonā bieži notiek ielaušanās. Man jau ne prātā nenāk, es skaidroju, uzņemties soģa un likumsarga lomu, bet zināmu sirdsmieru tas tomēr dod. Interesanti, vai šajā Atlantijas okeāna pusē kādam no tiem, kas nopircis beisbola nūju, tiešām ir nācis prātā spēlēt beisbolu.

– Es to saprotu, – saka vecais krukis. Jā, jā, saproti, tu, ambāli. *Tie likumsargi ir diezgan stulbi, vai ne, Šon? – Īpaši gudri tiešām nav, Šaimon.*

Krukī man saka, ka es esot drosmīgs puisis un ka viņi mani ieteikšot apbalvojumam. *Vai, paldieš, priekšniek, nevajag, taš jau tiraišniekš.*